

Stephanie Scottová

Host

Příběh z dnešního
Tokia inspirovaný
skutečnou událostí

Nevěra na zakázku

The background of the page is a stylized illustration of fireworks exploding in the sky. The fireworks are rendered in a minimalist, graphic style using orange, black, and white lines and dots. Some fireworks have a starburst pattern, while others have a more circular, radiating pattern. The overall effect is a vibrant and celebratory scene.

Přeložila

Tereza Pavlíková

Stephanie Scottová

Nevěra na zakázku

Brno 2020

What's Left of Me Is Yours

Copyright © Stephanie Scott, 2020

Cover photo by Grant Faint / The Image Bank via Getty Images

Cover design by Orion Books

Translation © Tereza Pavlíková, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0487-9 (PDF)

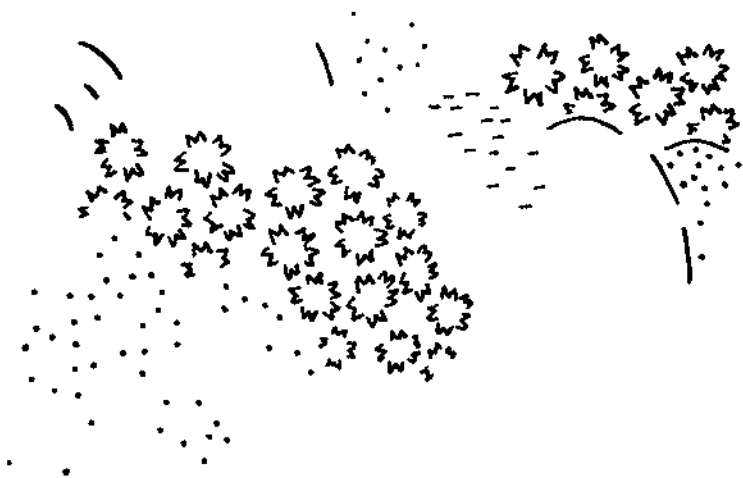
ISBN 978-80-275-0488-6 (ePUB)

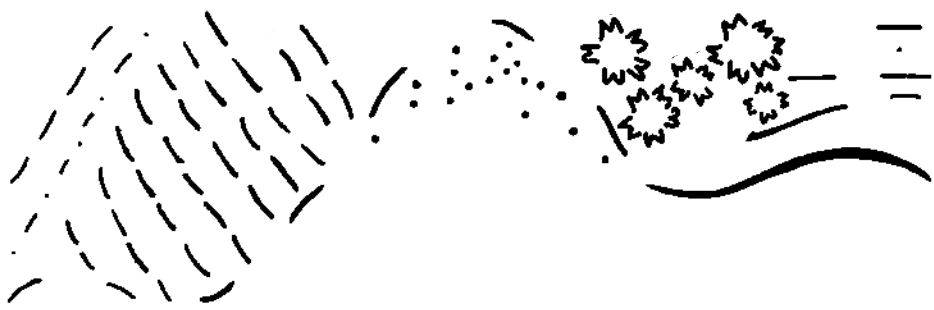
ISBN 978-80-275-0489-3 (MobiPocket)

Subašinimu, Rogerovi a Tomovi,
s láskou

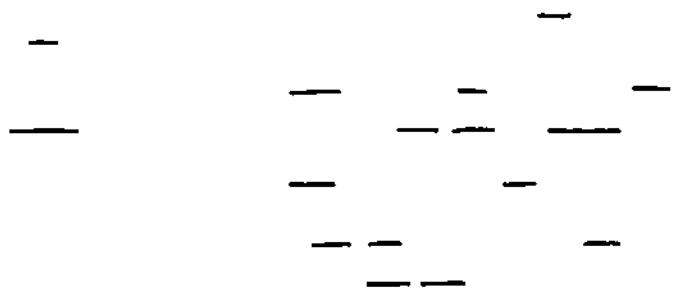
*At' už je brána jakkoliv úzká,
at' už jsem jakkoliv potrestán,
zůstávám pánem osudu svého,
stále jsem své duše kapitán.*

WILLIAM ERNEST HENLEY

Prolog

Sarašimová je překrásné jméno. Jméno, které teď patří už jenom mně. Nenarodila jsem se s ním, ale vybrala jsem si ho, protože kdysi patřilo mé matce.

Při seznámení s někým novým je zvykem o sobě a svém původu povyprávět, ale ať už si to uvědomujete, nebo ne, mě a můj příběh už znáte. Pořádně si mě prohlédněte. Zapátrejte v zákoutích své paměti a projděte si znovu všechny přečtené novinové zprávy, oznámení a bulvární zločiny. Tam mě najdete. Budu na konci článku, budu poslední věta zakončená tečkou.

ZAŠEL WAKARESASEJA PŘÍLIŠ DALEKO?

Autor: Ju Jamada. Vydáno: 25. května 1994, 18.30.

Dnešním dnem započalo soudní řízení s Kaitaróem Nakamurou, mužem obviněným z vraždy Riny Satóové.

Proces už vyvolal mezinárodní zájem, a to kvůli skutečnosti, že obžalovaný Nakamura je wakaresaseja, agent placený agenturou zaměřenou na poskytování služby známé jako nevěra na zakázku. Nakamura přiznal, že ho najal manžel oběti Osamu Sató za účelem svedení manželky Riny Satóové, čímž by si zajistil příznivé podmínky pro rozvod.

Obžalovaný tvrdí, že se do sebe se zesnulou zamilovali a plánovali společně začít nový život. V případě odsouzení za vraždu ho čeká nejméně dvacet let za mřížemi. Není vyloučeno, že soudci zváží i trest smrti.

Pan Sarašima, otec Riny Satóové, reportérům sdělil: „Takovým agenturám by v Tokiu vůbec nemělo být povoleno působit. Rina byla mojí jedinou dcerou a srdcem celé naší

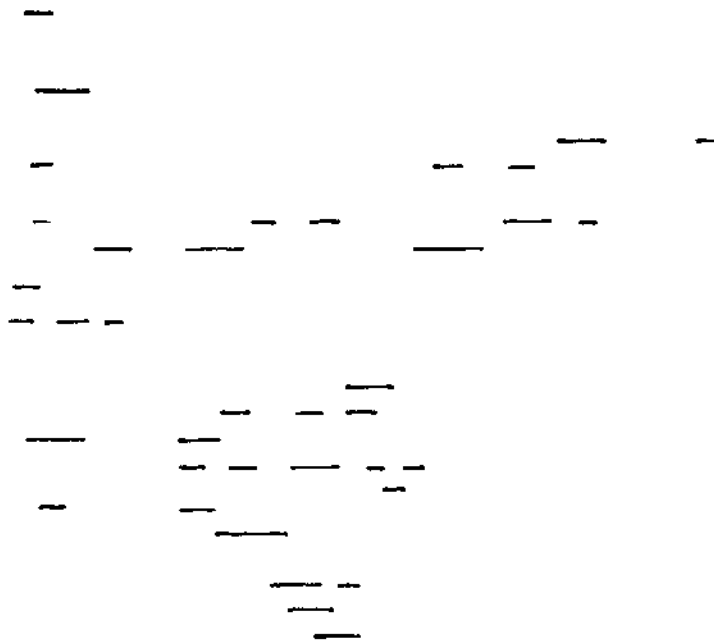
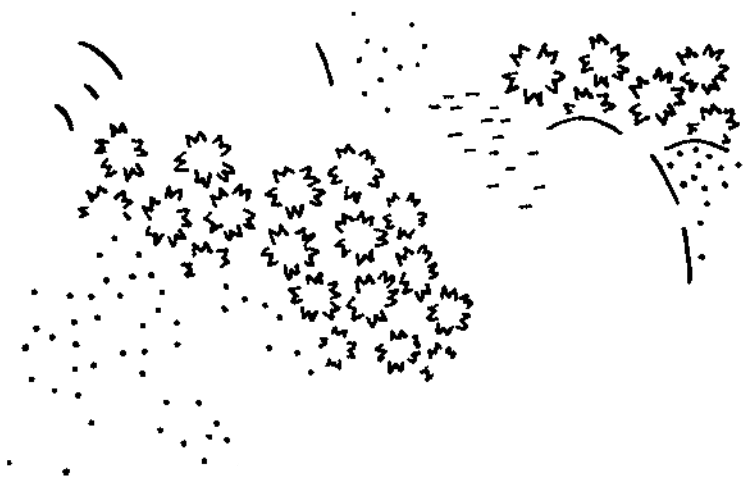
rodiny. Její smrt na mé duši zanechala ránu, která se nikdy nezacelí, a její smrt nikdy neodpustím.“

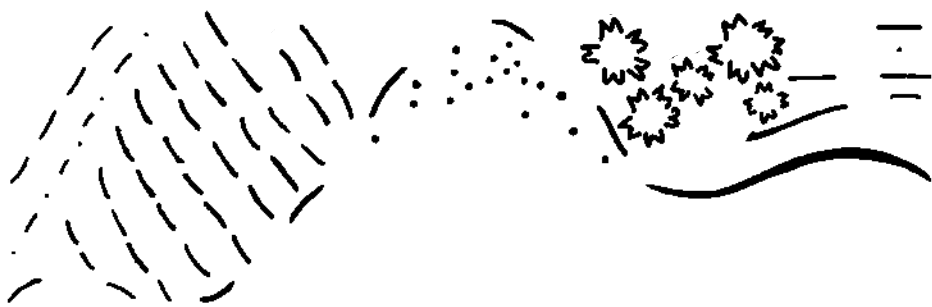
Rina Satóová po sobě zanechala sedmiletou dceru.

Vzpomínáte si, kdy jste o mně slyšeli poprvé? Seděli jste doma u snídaně? Nebo jste si v kanceláři pročítali ranní zprávy? Představuju si, jak jste se asi tvářili, když jste si o mé rodině četli. Trošku jste svrážtili obočí a nad nosem se vám objevila vráska. Možná se pokojem linula vůně kávy, která na vás působila uklidňujícím dojmem. Nakonec jste se pousmáli, zavrtěli hlavou a otočili noviny na další stranu. Na světě se děje tolik šíleností.

V době, kdy se Kaitaró v životě mé matky objevil, nebyla ještě wakaresaseja v Japonsku rozšířená. Tyto agentury začaly vznikat na základě poptávky po jejich službách, které jsou dodnes vyhledávané po celém světě. Rozhlédněte se po lidech okolo sebe — po těch, které milujete, po těch, kteří milují vás, a těch, kteří by chtěli to, co máte vy. Můžou do vašeho života vstoupit stejně snadno, jako on vstoupil do mého.

Už víte, kdy a kde jsme se poprvé setkali? Bylo to v *The Telegraph*, *The New York Times*, *Le Monde* nebo snad v *The Sydney Morning Herald*? Můj příběh se zastavil právě tady, v zahraničním tisku. Pozdější články už se soustředily na agentury, které nevěru na zakázku nabízejí, a na jejich agenty, ale o mně už se nezmiňovaly. Opětovné budování života není nikdy tak zajímavé jako jeho zničení. Dokonce i v Japonsku jsem z novinových stránek zmizela.

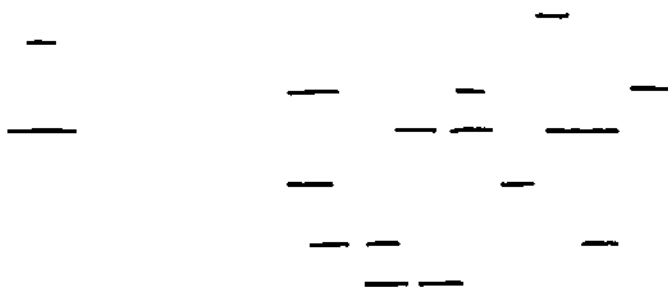

První část

*Když na svět nablédnete zkušeným pohledem,
uvědomíte si, že věci jsou neměnné,
ale zároveň se neustále proměňují.*

MIŠIMA

Sumiko

Co je po jméně?

Pro Sarašimovy je pojmenování dítěte rodinnou záležitostí. Pro mě ten okamžik značil propojení s tradicí, která bude řídit můj život. Jména matčiny strany rodiny se vždycky vybírala v Sensódži, chrámu ve čtvrti Meguro. Můžete ho zahlédnout z parku, který leží na konci naší ulice. Chrám se nachází na úpatí kopce v centru čtvrti. Z parku je vidět, jak se špičky zelených střešních tašek třpytí ve slunci a červené sloupy portiku vykukují zpoza okolních budov.

Když jsem byla starší, dědeček mi vyprávěl, že naše rodina chrám navštěvovala už od dob, kdy se do Tokia přistěhovala. Tvrdil, že se sem chodili modlit i během bombardování města a po válce stavbu pomáhali obnovit. Chrám se pro něj stal symbolem znovuzrození.

I proto se matka ihned po zotavení z porodu namísto rodinného shromáždění u kamidany ve východním rohu obývacího pokoje vydala s rodinou do Sensódži, kde se mnou v náručí prošla vstupní branou až do srdce chrámového komplexu.

Stoupali jsme po kamenných schodech k hlavní budově a matka v tu chvíli vzhledla k rozměrné dřevěné střeše s dlouhými

zakřivenými okapy. Chrání stavbu před slunečním svitem, takže je v ní tma a chladno. Uvnitř jsme pokračovali sladkým kouřem z vonných tyčinek až k oltáři. Kolem nás profukoval vítr, vzduch se vířil a v okolních budovách začínaly vyzvánět bronzové zvony.

Já sama si tu cestu nepamatuju, ale dokážu si ji dost dobře představit — ležela jsem v dece krémové barvy a otec nesl Toru, plyšového bílého tygra, kterého mi dal dědeček. Ten s námi také kráčel, tvářil se vážně a na sobě měl trojdílný oblek. Vyprávěli mi ten příběh tolikrát, že se mi vryl do paměti.

Jeden z bledých mnichů v tmavomodrém rouchu se dědečkovi poklonil a vzal si od něj váček, ve kterém byla vybraná jména. Připravila je matka, nejdřív se poradila s astrologem a pak zvolila tři křestní jména, která se jí nejvíc líbila, a spočítala jejich tahy. Chtěla se ujistit, že budou v součtu s příjmením tvořit optimální číslo.

Dodneška si matku představuju, jak sedí u našeho jídelního stolu, v pantoflích, džínách a volném tričku, co zakrývá břicho, ve kterém se nacházím já. Žaluzie jsou roztažené, sluneční paprsky šikmo dopadají na mramorovou podlahu, v kuchyni mezi tím bublá rýžovar a umyté nádobí schne na odkapávači. Matka před sebe rozloží listy kaligrafického papíru a obrátí se k třecímu kameni. Vidím, jak štětec namáčí do tuše, a když zatlačí na jeho špičku, koňské zíně se ohnou, na papíře se objeví první plynulý tah a kolem se šíří zemitá vůně borovicových sazí.

Mnich se opět uklonil a vložil jména do nízké misky na oltáři. Pak vkleče před nimi vzal do ruky lehký dřevěný vějíř a začal jím mávat a spolu s průvanem, který dovnitř pronikal otevřenými zástěny, rozvířovat vzduch v místnosti. Všichni byli zticha. Šedý kouř vonných tyčinek pomalu stoupal ke krovům a jména napsaná matkou vyletěla jedno po druhém do vzduchu, až na povrchu teakové misky zůstalo jen jediné.

寿美子

Dědeček se sklonil, zvedl papír z oltáře, a jakmile si prohlédl znaky tvořící moje jméno, na tváři se mu rozhostil úsměv: oslava, krása, dítě. „Sumiko,“ prohlásil. „Sumiko Sarašimová.“

Otec po celou dobu mlčel. V týdnech, které mému narození předcházely, se konaly přípravy na adoptivní obřad. Podle japonského práva musejí mít oba manželé stejné příjmení, ale v ojedinělých případech si může manžel zvolit příjmení manželky a vstoupit do její rodiny, čímž by zůstalo zachováno její jméno a linie. Otec byl druhý nejstarší syn a Satóovi s tímto návrhem neměli nejmenší problém. Ale když toho dne mnich přinesl prázdný papír a začal na něj psát moje jméno, otec promluvil: „Bude Satóová,“ řekl. „Satóová, ne Sarašimová.“

Co vím

Vychoval mě můj dědeček Joši Sarašima.

Žila jsem s ním v bílém domě ve čtvrti Meguro v Tokiu.

Večer mi pokaždé četl.

Povyprávěl mi všechny příběhy, kromě toho mého.

Dědeček byl právník, neustále si dával pozor na to, co říkal. I když jsme spolu byli sami v jeho pracovně a já jsem mu seděla na klíně a přejížděla prstem po prasklinkách na jeho koženém křesle, nebo později, když jsem vedle něj seděla na stoličce, slova volil pečlivě. Jeho pečlivost jsem převzala a zůstala mi až dodnes.

Dědeček mi četl všechno — Mišimu, Sartra, Dumase, Tolstého, Bašóa, příběhy svého mládí a o lovení kachen v Šimodě. Jednu z knih, *Proces*, jsem si oblíbila. Příběh začíná takto: „Někdo musel o Josefovi K. vykládat lži.“

Když jsme tento řádek četli poprvé, dědeček mi vysvětlil, že se jedná o překlad. Bylo mi tehdy dvanáct, natáhla jsem prsty

ke světu, který ležel daleko za tím mým, dotkla jsem se zažloutlé stránky a pohládila jsem prstem znaky, které ke mně promlouvaly novotou. Přečetla jsem úvod nahlas a přivolávala jsem tak k sobě postavu Josefa K., osamělého muže, o kterém lidé lžou.

S přibývajícím věkem jsem se s dědečkem o *Procesu* začala dohadovat. Vysvětlil mi, že se o knize přou i ostatní, a to dodnes — hádají se o překladu jednoho konkrétního slova, „verleumden“. Lhát. V některých verzích příběhu se slovo překládá jako „podat křivé udání“. Při tomto výrazu si člověk vybaví soudní síně, falešná obvinění a veřejné vyrovnávání účtů, z dětského „vykládat lži“ v něm nic nezůstává. Ale když jsem příběh četla poprvé, fascinovalo mě právě použití tohoto spojení.

Když vyslovíte lež poprvé, podobá se stínu, je jako pavučinka, která se obmotá kolem vašeho života. Je lehounká jako dětství samo a mé dětství bylo na lžích postaveno celé.

Než matka zemřela, jeli jsme v létě k moři. Kdykoliv si na tyto měsíce vzpomenu, připadají mi jaksi konečné — ne kvůli tomu, že to byly poslední prázdniny, které jsme s matkou strávily společně, ale protože se jedná o mou poslední opravdovou vzpomínku.

Každý rok v srpnu Tokio pohltila horka a má rodina naložila kufry do vlaku a vyrazila k pobřeží. Jeli jsme do Šimody. Otec zůstával kvůli práci ve městě, ale vždycky se s námi vydal dědeček Sarašima. Pokaždé jsme se na nádraží zastavili u stejného stánku a koupili si do vlaku mražené mandarinky. Pak jsme s maminkou v rozpáleném plechovém vagonu netrpělivě čekaly, až ovoce změkne a my se dostaneme k měsíčkům sorbetu pod slupkou. Brady jsme měly celé ulepené od šťávy a maminka se mě zeptala, co bych u moře ráda podnikla jenom sama s ní, ve dvou.

Náš dům na poloostrově byl starý a sloupky od branky časem ohnul vítr, který sem vál z Tichého oceánu. Vystoupali jsme po kamenném výběžku až na vrchol kopce, kde nám tmavá branka pokrytá solnou krustou hlásila, že se blížíme domů. Dům

měl jméno Wašikura, Orlí hnízdo, a byl z něj výhled na záliv mezi horou Fudži a mořem.

Japonsko vyrostlo kolem hor. Dnes se všichni mačkají v betonových kostkách, v klecích. Vlastnit pozemek je vzácností, ale dům v Šimodě patřil mé rodině už v dobách před válkou a po ní o něj dědeček bojoval, i když o všechno ostatní jsme přišli.

Po kopcích nad domem se rozprostírá les. Jako dítě jsem tam sama jít nesměla, takže když jsem se ve vlaku na matku podívala, hned jí bylo jasné, o co si řeknu. Každé odpoledne jsme vyrazily nahoru do lesnatých kopců nad Wašikurou. Shora jsme shlížely na rýžová pole, která se vždycky v pozdním létě zbarvila do tmavších odstínů. Lehávaly jsme na černé kamenité zemi a vdechovaly ostrou vůni borovicové smůly. Občas jsme zaslechly křik orla mořského, co nám právě kroužil nad hlavami.

Dědeček les znal, ale nikdy nás v něm nenašel. Ve čtyři odpoledne vyrazil k úpatí kopce a volal na nás mezi stromy. Vykřikoval naše jména: „Rino! Sumi!“ Krčily jsme se mezi borovicemi a chichotaly se, dědečkův hlas mezitím znejistěl a utichl.

Častokrát jsem dědečkovo volání zaslechla ještě před maminkou, ale pokaždé jsem čekala, až mi naznačí, že mám mlčet. Jedno odpoledne jsem potichu ležela v lese a na obličejí jsem cítila matčin pravidelný dech. Přitáhla si mě k sobě a její dýchání se ztišilo a zpomalilo. Otevřela jsem oči a zadívala se na její obličej, na tmavé řasy jejích očí. Uvědomila jsem si, jak je bledá a nehybná. Uslyšela jsem dědečkův křik, zněl vzdáleně a nezřetelně. Přitulila jsem se k ní blíž a dala jsem jí pusku na tvář, teplým dechem jsem jí z obličeje odháněla chlad. Najednou se stále ještě se zavřenýma očima usmála a přitiskla si prst ke rtům.

Teď už dům zvaný Wašikura na předměstí Šimody nevlastníme, dědeček ho před lety prodal. Ale když jsem tam dnes zamířila a stoupala nahoru lesním podrostem, ucítila jsem pod korunami stromů matčinu přítomnost. Lehla jsem si na zem, borovicové Jehličky mě štípaly do tváře a představovala jsem si, že mě po obličejí místo chladného vánku hladí její prst.

Rina

Atami

Rina stála na zahradě Wašikury a prohlížela si stráně, úbočí hor, které se táhly až k hoře Fudži, a shlížela na temné stíny, které se na kopce začínaly snášet. Zamyslela se nad tím, jak se tu před miliony let střetly tektonické desky a vyzvedly tak z moře zemi plnou sopek, zemětřesení a horkých pramenů.

Věděla, že sopka je stále činná. Za jasných dní se nad zasněženým vrcholem vznášely a kroutily pára a kouř, které naznačovaly, že se uvnitř hory nacházejí a vyčkávají další ostrovy, poloostrovy a náhorní plošiny. Ale když toho léta Rina pozorovala, jak se před ní svahy postupně zbarvují z limetkově zelené přes červenou barvu granátových jablek až po rezavou, nepřemýšlela nad tím, co se chystá. Přemítala nad svou dcerou, která právě v zahradě klečí vedle dědečka Jošiho, zarává lopatku do tmavé zeminy v jejich azalkovém záhonku a vzpurně odvrací pohled od své matky. Rina znovu vzhledla k horám, které na ně seshora dohlížely, a zatímco ji tiše pozorovaly, nastoupila do svého červeného nissanu a odjela do Atami.

Zastavila u přeplněné pláže a začala se rozhlížet po místě k zaparkování. Atami se stalo místem, kam lidé jezdí za zábavou.

Úředníci z Tokia se sem stahují v houfech a svůj městský život dychtivě obohacují o letní sídla, obchodní domy a karaoke bary. Hoteliéři zpeněžili místní horké prameny a na místě stromů už dávno vyrostly budovy. Město kdysi obklopovaly lesy plné kafrů a kapradin, ale byly vykáceny natolik, že teď už z nich zůstávalo jen málo. Rina auto zaparkovala na konci pláže a vydala se pěšky podél vody, stínila si u toho oči před září slunce, které se odráželo od betonu.

„Tak jsi přece přišla!“

Jakmile ho uslyšela, otočila se. Po pláži k ní kráčel bosý Kaitaró. Usmála se a zadívala se na jeho pomalý a lehký krok.

„Už jsem se bál, že ses na mě vykašlala,“ řekl, když dorazil až k ní. „Nevěřím.“

„Ale ano, když nejsi se mnou, bojím se,“ odpověděl.

Rina se zasmála a společně vykročili směrem k jachtám, které se pohupovaly na modré hladině. Zastavili se u zmrzlinového stánku, na ceduli inzerovali příchut' červených fazolí adzuki. Kaitaró stál vedle ní, přendal si sandály do druhé ruky a sáhl do kapsy pro drobné.

„Jenom jednu, prosím.“

Rina se na něj usmála. „Dcera má tuhle příchut' moc ráda,“ sdělila mu a zakousla se do zmrzliny, vychutnávala si její karamelovou sladkost. Ucítila na sobě Kaitaróův pohled a sklopila zrak.

„Někdy sem Sumiko můžeme vzít,“ navrhl.

„To nejde.“ Stoupl si za ni a ona se ošila. Ucítila na zádech jeho teplo a blízko ucha jeho dech.

„Kdybychom si ji na odpoledne vypůjčili, Joši si toho nevšimne.“

„A co jí řeknu, až tohle skončí?“

„Tohle neskončí, Rino.“

Přítáhl si ji zezadu k hrudi a ona zabořila špičky nohou do bílého písku, ucítila, jak jí zrnka kloužou mezi chodidly a sandály.

„Neměla bych tu být,“ řekla, ale konec věty skončil výkřikem, protože ji Kaitaró vyzvedl do vzduchu a přehodil si ji přes rameno.

„Proboha!“ zasyčela a začala mu do zad bušit pěstmi. „Co to děláš?“ Zmrzlina spadla do písku a Rina vyjekla.

„Je tu moc lidí. Tady o tom mluvit nemůžeme,“ odpověděl.

„Kolik ti je, deset?“

Kaitaró se na ni zakřenil. „Máš na mě špatný vliv.“

„Dívají se na nás lidi.“

„To je mi jedno,“ odvětil. A ona si pomyslela, že je to pravda, skutečně mu to bylo jedno.

Na zem ji pustil, až dorazili k jeho autu. Rina cítila, jak jí rudnou tváře, lidé okolo je pozorovali. Kaitaró vzal její obličej do dlaní. „Rino, dnes jsi tu se mnou,“ připomněl jí. „Zkus se soustředit.“

Zhluboka se nadechla a podívala se na něj. „Nemám moc času.“

Z úzké cesty do kopců nad městem lemované borovicemi Rina tu a tam zahlédla záblesky výhledu do okolí. Tmavomodré moře kontrastovalo s šedým betonem v zálivu a na svazích okrajových částí Atami spatřila cypřiše a cedry, které jako by se chystaly město jednoho dne opět uchvátit.

Zajeli až na odpočívadlo, od něhož stoupala po svahu kameňatá cesta. Když se Rina spolu s Kaitaróem vydala po úbočí nahoru, uvázala si kolem vlasů ostříhaných na mikádo šátek, aby je ochránila před větrem. Společně vystoupali do sadu citrusovníků amanacu, na nízkých větvích porostlých tmavozelenými listy visely těžké letní pomeranče. Kaitaró pro oba našel místo v trávě a rozprostřel na zem trenčkot, který si přinesl z auta. Byl béžový a vypadal jako z newyorských detektivek. Rina se usmála, ráda Kaitaróa kvůli tomu škádlila. Ale za pár minut, když zezadu na krku ucítila stálý chladný vánek, v ní začaly hlodat pochyby. Tím, že s ním sem přijela, se zavázala. Byla si jistá, že toho od ní chce víc, mnohem víc. Rina se od něj odtáhla a přetáhla si sukni přes kolena. Odsedla si od něj na kabátu dál, on mezitím probíral věci v tašce.

Kaitaró se na ni podíval, určitě si všiml, jak je napjatá, ale jenom se usmál, a zatímco si Rina zarývala nehty do dlaně, sáhl až dospod tašky.

„Něco jsem ti přinesl,“ oznámil.

Obrátila se k němu a podívala se, co drží v ruce. Canon model EOS 3500. Její úzkost přemohlo překvapení. Jeden takový už zahlédla v uličkách Akihabary a prohlížela si ho v katalogích, ale nikdy v životě ho nedržela v ruce.

„No tak, vezmi si ho,“ pobídl ji. „Říkal jsem si, že bychom se mohli pustit do díla, když už jsme tady nahoře.“

„Do díla?“

„Nemyslíš si, že je čas?“

Rina se od něj odvrátila. Neustále se ji snažil přesvědčit, ať se vrátí ke kariéře fotografky, kterou si původně plánovala, ale měla z toho strach. Když necháte něco ležet příliš dlouho ladem, nezahyne to?

„Rino, našel jsem tvou esej, kterou ti otiskli v *Exposure*,“ řekl.

Rina se kousla do rtu. „To jsem jenom tak zkoušela.“

„Mně to tak nepřipadalo.“

„Napsala jsem ji, když jsem nechala studia práv. Otec všechny výtisky vyhodil z domu.“

„Můžu ti jeden sehnat.“

„To není potřeba,“ odpověděla a pak se na něj podívala. „Pamatuju si ji.“

Beze slov jí podal fotoaparát.

Popošli sadem o kus dál a lehli si na pokrývku ze spadných listů. Rina ho pozorovala, očima sledovala jeho rychlé pohyby, hbitými prsty přejížděl po objektivu, nastavoval clonu tak, aby co nejvíc vynikly přirozené barvy stránek. Asi půl hodiny vedle něj nehybně seděla a užívala si rychlé cvakání závěrky Kaitaróova přístroje a pocit tíhy svého fotoaparátu v ruce. Pak i ona pomalu pozvedla hledáček canonu, aby si prohlédla, co vidí on.

Odpoledne přestali fotit barevně, pro lepší zachycení odpoledního osvětlení a stínů zvolili monochromatický film a pomocí černobílého filtru se jim podařilo lépe zachytit obrysy listů. Rina se otočila a zjistila, že se Kaitaró opírá o loket, pozoruje ji a čeká, až dofoť. Přimhouřila oči a on se zasmál a odšrouboval ze svého

fotoaparátu objektiv. Naklonila se k němu, sledovala, jak sahá do tašky a vytahuje jiný, který jí pak podal. Popsal jí, jak by se dalo zachytit světlo, které na ně dopadalo.

O něco později seděli bosí v trávě, Rina se natáhla a utrhla z větve pomeranč. Kaitaró se posadil vedle ní. Nehet palce zaryla do jasně oranžové slupky a z dužniny vystríčky kapičky šťávy. Odloupla od sebe půlky pomeranče, jednu z nich mu podala a vysrkla z dlaně kyselou tekutinu. Když začalo slunce klesat k obzoru, položila si hlavu na jeho rameno. Opřela si tvář o hranu jeho klíční kosti a pozorovala, jak světlo prosvítá skrz stromy.

Rině na vlasy dopadla kapka deště a pak ještě dvě další. Ale ze země se zvedla, až když listy nad nimi začaly propouštět vodu. Překvapila je bouřka. V horách to tak chodí, lesní porost k sobě přitahuje vzdušnou vlhkost. Kaitaró přes oba přehodil svůj trenčkot, Rina ze země sebrala sandály a neohrabaně se vydali přes stráž pokrytou mokkými listy ke Kaitaróovu autu. Po oknech tekly pramínky vody a kopce zahalila bílá mlha, hory kvůli ní nejdřív začaly vypadat dvojrozměrně, až zmizely úplně. Ani jeden nezapnul rádio, seděli potichu a Kaitaró ji vzal za ruku a propletl svoje prsty s jejími.

„Vyhrál jsem třetí místo v Nogučiho fotografické soutěži,“ řekl. „Jednu z mých fotek budou vystavovat. Přijdeš se podívat?“

„Kam?“ zeptala se Rina a otočila k němu hlavu.

„V jednom skladu v Akihabaře. Ale jestli se ti nechce koukat na umění, tak tě vždycky můžu vzít na nudle do Jabu soba.“

Rina se usmála, mazaně využíval její posedlosti dobrým jídlem.

„O kachních soba ani muk,“ prohlásila s předstíranou vážností.

„Přijď, moc by to pro mě znamenalo.“

Podívala se na něj a z očí jí zmizel smích. „V tom případě přijdu.“

Dešť ustával, až z něj zbylo jenom mrholení, a když se nachýlilo k večeru, přestalo pršet úplně. Vystoupili z auta a vydali se ke svodidlům podél silnice. Z chomáčů mlhy, které se doteď převalovaly na úbočí kopce, se začínalo vynořovat moře.

Kaitaró chytil Rinu za paže a rukama jí promnul ramena, aby jí nebyla taková zima. „Už bych měla jít,“ řekla, ale právě teď se jí nikam nechtělo. „Kaii,“ obrátila se k němu, „víš, dnešek...“

„Nemusíš nic říkat.“

„Díky.“

Odhrnul jí pramínek vlasů z obličeje a rozvázal vlhký šátek, který měla na hlavě. Rina sledovala, jak si ho strčil do kapsy, nechala ho.

„Miluju tě,“ řekl.

Rina sebou v jeho náručí cukla, chtěla mu něco odpovědět, ale on zavrtěl hlavou a položil jí prst na ústa, na rtech ucítila jeho hrubou kůži.

„Opravdu.“

Sumiko

Tokio

Než se matka stala manželkou, byla fotografka. Během každoročních prázdnin u moře si se mnou vždycky hrála na pláži a fotkami plnila jeden film za druhým. Děda je pak posílal do Kodaku a nechával z nich udělat kodachromy. Na podzim listí ztmavlo, my jsme se vrátili zpátky do Tokia, máma doma u dědečka otevřela láhev coca-coly a společně jsme si diapozitivy promítali na projektoru.

Pořád tyto podomácku vyrobené filmy mám, uložila jsem je do úzkých kožených krabic v suterénu našeho domu v Meguru. Občas dolů zajdu a diapozitivy si prohlédnu. Jsou nádherné, každý z nich je jako obdélníkový drahokam zasazený do bílého rámečku. Vidím miniaturu matky, jak se zakusuje do zmrzliny v kornoutku, sebe, jak si hraju na písku s červeným kbelíčkem a plavky mám ještě mokré od plavání v moři, a dědečka, jak se schovává pod slunečníkem, i když leží ve stínu.

Mám i jiné vzpomínky, ale ty už nejsou ze Šimody. Přicházejí ke mně jen jako záblesky. Když zavřu oči, vidím, jak se břeh narovná a namísto kamenité šimodské zátoky se přede mnou

rozprostírá otevřený přístav. Slyším, jak mi při běhu plácají chodidla o beton. Na některé chvíle si vzpomínám jasně a probíhají mi před očima jako pohyblivé scény: na vlnách se houpá jachta s napjatými plachtami, cítím, jak mě do vzduchu zvedají silné ruce, odvracím se od silného slunečního svitu, který se odráží od čočky fotoaparátu, mužská ruka mi nabízí kornout se zmrzlinou z fazolí adzuki, je to ruka s dlouhými a elegantními prsty, které nepatří mému otci.

Tyto snímky jsem nikdy v suterénu dědečkova domu nenašla ani jsem ten přístav nikdy na žádné z našich fotografií nezahlédla. Ale občas se v noci probudím a ucítím karamelovou vůni fazolí adzuki. Kolem proudí vánek a v dálce slyším ozvěnu hovoru, ale třeba je to jenom hučení větráku na stropě a vůně knedlíčků, které jsem nechala v kuchyni vychladnout a které mě naučila péct dědečkova hospodyně Hannae.

Jednou jsem se dědečka na tyto vzpomínky zeptala. Odpověděl mi, že si jenom vybavuju naše léta strávená v Šimodě. Když jsem se na něj dál upřeně dívala, zasmál se a naznačil mi, ať si sednu na stoličku vedle jeho křesla. Natáhl se pro stoh knih na kraji police a prsty přešel po hřbetech měkkých i pevných vazeb a po sbírkách poezie. „Kterou si přečtete dneska?“ zeptal se.

O několik let později jsem zase stála v dědečkově pracovně a lži, které mou rodinu obestíraly, se začaly rozmotávat. Chystala jsem se na přednášku pro studenty posledního ročníku práv na Tódai, jak jsme říkali Tokijské univerzitě. Měla jsem na sobě tmavomodrý kostýmek a vlasy úhledně stažené do culíku, vypadala jsem bezvadně, ale měla jsem zpoždění, nemohla jsem najít poznámky.

Vzpomínám si, že jsem se nakláněla nad dědečkovým stolem a rozhazovala kolem sebe papíry. V předchozím roce jsem složila advokátní zkoušku a tou dobou končila moje stáž u nejvyššího soudu ve městě Wakó. Měla jsem zrovna po závěrečných zkouškách, takže veškerá volná plocha v pokoji byla pokrytá papíry

s různými případy, které jsem nasbírala za mnoho měsíců, kdy jsem byla na stáži u soudců, právních zástupců a advokátů. Dědeček se s kamarády vypravil do onsenu, ale tou dobou mi jeho kancelář už dávno patřila, samým nadšením z mé profesní volby a z pracovní nabídky u firmy Nomura & Higašino mi ji bez námitek přenechal.

Přešla jsem ke koženému křeslu v rohu místnosti a prolisovala složky, které jsem na něm nechala ležet. Častokrát jsem v křesle po dlouhé cestě domů z Wakó usnula při čtení. Za poslední rok jsem si brala případy navíc, šlo mi o to mezi ostatními stážisty vyniknout a ze všech sil jsem se snažila si mezi advokáty a státními zástupci vybudovat síť kontaktů, ale nedostatek spánku mě začínal dohánět.

Klečela jsem na podlaze a zrovna jsem se natahovala po hromádce papírů, které vypadaly jako moje poznámky, ale vtom mi začal zvonit telefon. V této místnosti se ukrýval celý můj život, byly tu moje diplomy ze školy a z univerzity, zarámovaný článek o dědečkově nejznámějším případu a složka věnovaná současným událostem, kterou pro mě vytvořil. Dědeček každé ráno před prací seděl u stolu, snídal své oblíbené studené nudle a vystříhoval pro mě články z novin, abych o všem věděla a nic mě nepřekvapilo. V této místnosti jsem přečetla každičký článek a příběh, kromě toho vlastního. Byla jsem tolik zabraná do svých záležitostí, že jsem telefon málem neslyšela.

„Haló?“ ohlásila jsem se do telefonu.

„Dobré odpoledne,“ ozval se na druhém konci ženský hlas. Zněl váhavě. „Mohla bych mluvit s panem Sarašimou?“

Byla jsem zrovna myšlenkami někde jinde, takže jsem jenom zamumlala: „Je mi líto, ale odjel do Hakone. Kvůli čemu voláte?“ Očima jsem pořád pátrala po místnosti.

„Dovolala jsem se do domácnosti pana Jošitakeho Sarašimy?“

„Ano, jsem jeho vnučka Sumiko,“ odpověděla jsem. „Mám mu něco vyřídit?“

„Jedná se o domácnost a rodinu paní Riny Satóové?“

„Matka je mrtvá,“ odušila jsem a konečně jsem se začala na hovor i na osobu na druhé straně linky soustředit. Nastalo ticho. Na chvíli jsem si myslela, že ta slečna s váhavým hlasem zavěsila, ale pak jsem uslyšela, že se nadechla. Pak řekla: „Volám vám z ministerstva spravedlnosti jménem vězeňské služby. Omlouvám se, že vás ruším, slečno Satóová, ale volám ohledně Kaitaróa Nakamury.“

„Kdo to je?“ zeptala jsem se.

Sotva moje otázka vyrazila na cestu po drátě, linka oněměla.

Zvony

Říká se, že jakmile jednou zazvoníte na zvon, už to nejde vzít zpět, že pronesená slova si v éteru žijí svým vlastním životem. Během posledního roku matčina života mě dědeček začal brávat do chrámu ve městě. Po cestě do Sensódži nás pohltily davy. Za chůze jsem se nadechla a ucítila jsem vůni spálených listů a vonných tyčinek. Zatahala jsem dědečka za kabát. Podíval se na mě, vzal mě do náruče a vydali jsme se dál skrz trhy. Tato každotýdenní návštěva se stala naší novou tradicí. Když mě zvedl, opřel si mě o bok a uhladil mi kolem nohou žlutou sukni. Celou cestu jsem brebentila a ukazovala na věci, které mě zaujaly. Mezi začátkem ulice a Sensódži se nacházelo přes sto stánků a od východu k západu vedla další pasáž, ale děda vždycky vybral tuto trasu, protože byla plná mých oblíbených dobrot.

„Mandžú!“ poručila jsem a ukázala prstíkem na stánek se smaženými knedlíčky plněnými džemem — z jamů, třešní, batátů — nebo čokoládou. Milovala jsem všechny, ale moje nejoblíbenější byly s fazolkami adzuki. „Dědo, já chci mandžú!“ prohlásila jsem znovu. Před stánkem se táhla už poměrně dlouhá, několikrát zatočená fronta. Lidé se strkali a prodavači na pult skládali sladkosti

podle příchuti. Uprostřed davu stála podsaditá žena středního věku, která od lidí vybírala peníze, pak zákazníky postrčila kupředu, a jakmile si mandžů vzali, odhrnula je jediným plynulým pohybem na stranu.

Ukázala jsem na tácek zlatavých mandžů, ale dědeček zavrtěl hlavou. „Fazolkový!“ zapištěla jsem.

„Až potom, Sumiko,“ řekl, zatímco jsem ho otráveně tahala za vlasy.

„Bral jsi sem i maminku?“

„Ano, když byla malá,“ odpověděl dědeček a poposunul si mě na boku. Asi už jsem začínala být příliš velká na to, aby mě nesl, ale vypadal, že mu to nevadí. Říkal, že si mě chce pamatovat jako malou.

„Kde je maminka?“ zeptala jsem se.

„Nakupuje.“

„A proč mě nevzala s sebou?“

„Protože jsem s tebou chtěl být já.“

„Já chci...“

„S tvou maminkou jsem sem začal chodit, když byla tak velká jako ty teď,“ pokračoval, když jsem se od něj opět začala naklánět ke stánku.

„Sumi-čan!“ Děda mě položil na zem. „Nejdřív chrám,“ napomenul mě a chytil mě za ruku. Kolem nás se tísnily davy, přitiskla jsem se dědečkovi k boku a propletla prsty s jeho, nelíbilo se mi být obklopená lidmi a turisty. Když jsme procházeli hlavní branou Hromu, šla jsem potichu, ale jakmile jsme se blížili k červeným sloupům vnitřní brány, ze které visely obrovské sandály vyrobené ze slámy, začala jsem se natahovat na špičky a vyhlížet, jestli už nezahlednu místní veliký zvon. Byl jedním ze zvonů času. Matka říkala, že ho před několika stovkami let zaslechl básník Bašó až z květinového pole. Protože tehdy, když se Tokio ještě jmenovalo Edo, řídily tyto zvuky celé město, nařizovaly lidem, kdy mají vstávat, jíst a kdy mají jít spát. Teď už velký zvon odbíjel jenom každé ráno v šest hodin a potom o první půlnoci